

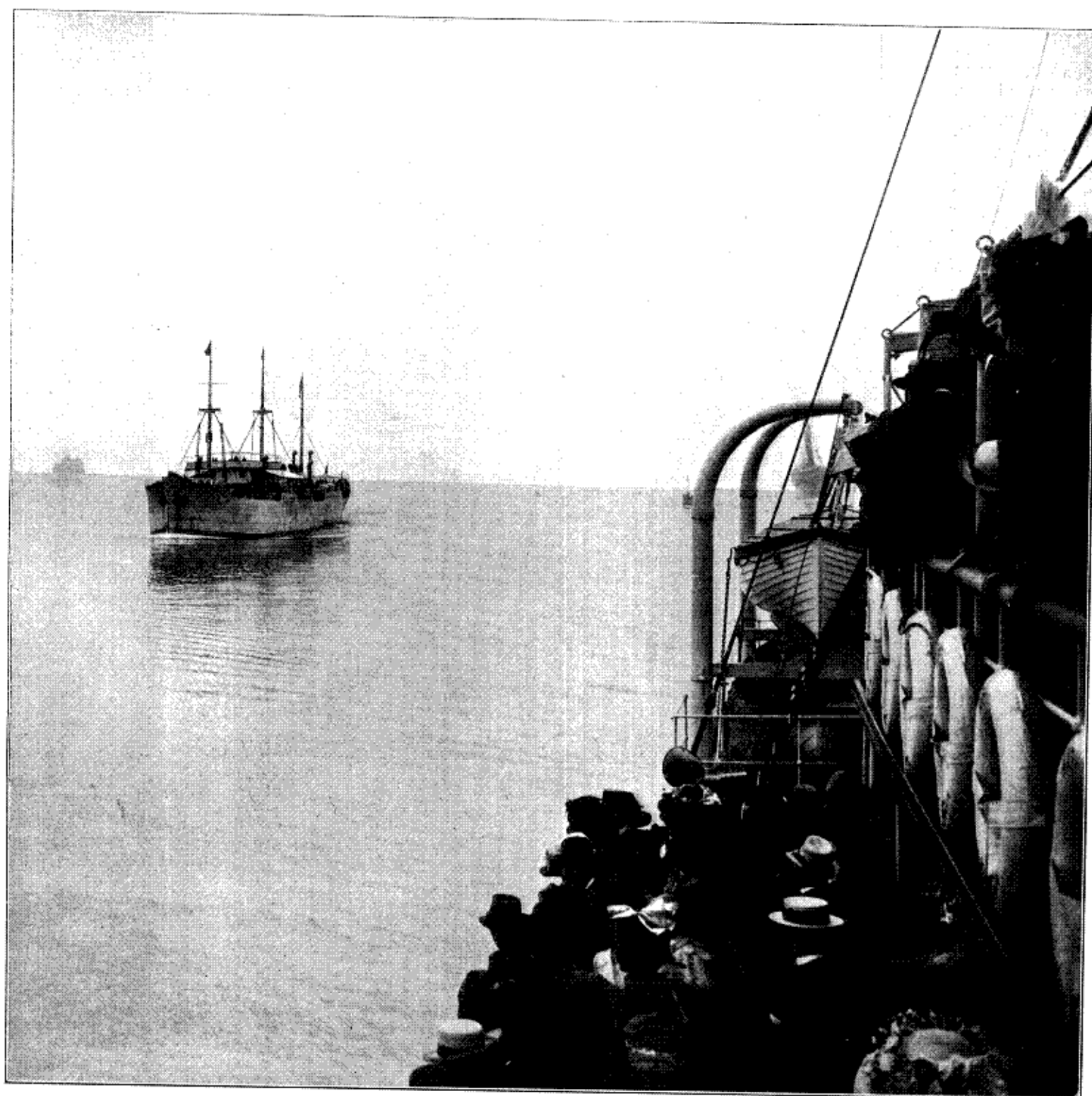
Illustreret Tidende

Nr. 40

København, den 30. Juni 1912

53. Aarg.

M/S SELANDIA AFSLUTTER SIT TRIUMFTOG

M/S Selandia modtages paa festlig Maade ved Ankomsten til København d. 26. Juni 1912 efter til største Tilfredshed at have afsluttet sin første store Rejse til Østen.

EN AF DE 11,000 JOMFRUER

AF FRANCIS BECKETT

I Koret af den hellige Ursulas Kirke i Köln er der en Stentavle med en Indskrift. Den stammer fra et af de mørke Aarhundreder mellem Oldtid og Middelalder, og den er selv dunkel nok. Saa meget forstaar man dog, at hellige Jomfruer, der havde lidt Martyrdøden, havde aabenbaret sig for en Mand, og at han havde genopført en Kirke paa det Sted, hvor de var dræbte.

Men Middelalderen vilde ikke være Middelalder, hvis Legenden ikke var groet op om denne ærværdige og dunkle Indskrift. Først lærte man — uvist hvorfra — Navnene og Tallet paa Jomfru-Martyrerne. De var elleve. Saa førtes, som flyvende Sommer, et britisk Sagn over Kanalen op ad Rhinen til Köln. Oprindeligt fortalte det om en Konge i England, at han sendte sine Landsmænd i Bretagne mange Tusind Jomfruer, for at Racen kunde bevares. Men Størsteparten druknede paa Vejen, og Resten blev myrdet af Barbarer. Paa underfuld Vis forenedes nu dette Sagn med den ældgamle Indskrift og Legendespirerne, og Fortællingen om den hellige Ursula og hendes Jomfruer fremstod, omtrent som den lyder den Dag i Dag. Fra England, siges det, drog den unge Kongedatter Ursula, fulgt af 11,000 Jomfruer, paa Pilgrimsfærd til Rom. Det underlige, men bestemt fastholdte Tal kommer frem, naar man multiplicerer Tallet 11, der allerede meget tidlig nævnes, med Tusind, der er saa rundt og bevæger Fantasien. Paa Hjemreisen blev hele denne Jomfruhær dræbt af Hunnerne, der belejrede Köln. Men himmelske Skarer aabenbarede sig i Luften og skræmmede Barbarerne bort fra den truede Stad. Og saaledes frelste Ursula og hendes Jomfruer gennem deres Martyrdød Byen ved Rhinen. Derfor blev de Værnehelgener for Köln.

Dog endnu savnedes Syn for Sagn. Da stødte man til alt Held i det 12. Aarhundrede, ikke paafaldende langt fra Ursulas Kirke, paa en anselig oldkristelig Gravplads. I tusindvis fremdroges Knogler af Jorden. Hvo kunde tvivle om, at det var de hellige Jomfruers jordiske Rester? I Kölns Kirker har enhver Lov at se de gulnede Helgenben. Mod Erlægelse af en Mark kan man betrede Det gyldne Kammer ved Ursulas Kirke, hvor Ben og Kranier, pyntelig ordnede, dækker Væggene som et helligt Tapet.

Endnu var der dog en lille Vanskelighed: Legenden talte udtrykkelig kun om Jomfruer, men blandt de Skeletter, der graves op, var ogsaa Mænds. En from og synsk Nonne, hvem man forelagde Sagen, klarede den imidlertid ved at erklære, at Ursulas Brudgom havde ledsaget hende, og at mange fromme Mænd, deriblandt Paven, havde sluttet sig til Jomfruskaren og delt dens Martyrium. Nu maatte jo selv den svageste Tvivl høre op.

I vore Dage har man — med størst Grundighed fra katolsk Side — paavist Ursula-Legendens Udvikling. Men de Forestillinger, der knytter sig til Eventyret, og de mange smukke Arbejder, det har givet Anledning til, kan man ikke fjerne. Gennem Aarhundreder har Dø-

ningebenene skænket Ursulas Kirker Indtægter, og Eventyret har skaffet Guldsmede, Billedskærere og Malere Arbejde i rigeligt Maal. Hvis Hans Memling og Vittore Carpaccio havde vidst, hvad vi nu ved, kunde vi ikke glæde os over Memlings nydelige Ursula-Skrin i Brügges Johannessospital og Carpaccios festlige Billeder i Venedigs Akademi. Og hvem ved, om ikke Middelalderen, der har skudt Lykkeproblemet ud bag Livets Grænse, har handlet nok saa klogt som Nutiden, der har gjort dets Løsning afhængig af politiske, sociale og økonomiske Spørgsmaal.

Vist er det, at i Köln, hvor Katoliker og Protestanter fredelig drikker deres Øl sammen, har

Den Halvfigur af Egetræ, der for kort Tid siden er kommet til Kunstmuseet, er uden Tvivl et Kölner-Arbejde. I Köln brugte man dengang, i 15. Aarhundrede, saadanne Relikvigemmer under Form af Brystbilleder eller Halvfigurer. I Ursulakirkens Gyldne Kammer er der talrige af forgyldt Sølv. De gemmer Relikvier af Ursulas Jomfruer, og ogsaa Kunstmuseets Egetræsfigur har uden Tvivl indeholdt Levninger af en af de 11,000 Jomfruer, Levninger, som den fromme Betragter kunde opdage bag det kløverbladsformede Stavværk, der er spændt over Hullet ind til Figurens Hulhed. Og den overvættede høje, urimelig høje, rene Pande, de fine Træk og navnlig de halvaabne Øjne og den lillebitte, smilende Mund, det er lutter Enkeltheder, der er typiske for Kölner-Skulptur gennem flere Menneskealdrer.

Man kan se forneden, at Halvfiguren har været indsat i et Fodstykke. Hænderne samlede Jomfruen i Andagt foran Brystet. I Haaret har der sikkert ligget en let Krans, Martyrkransen. Det er jo den, der forvandler den venligt smilende Rhinlænderinde til en tilbedelsesværdig Helgeninde.

Ogsaa de sølvforgyldte Brystbilleder og Halvfigurer i Ursulakirkens Gyldne Kammer har saadanne Kranse. Og de staar i et særligt Forhold til Kunstmuseets Egetræsfigur. Hvis min Hukommelse ikke bedrager mig, har Relikvigemmerne i Det gyldne Kammer Hænder og Aasyn malede, medens Haar og Klædebon er forgyldte.

Skønt man af en god Villie har overmalet Kunstmuseets Jomfru, kan den oprindelige Farve og Forgyldning meget vel forfølges. Ogsaa her var Aasynet malet, men det jomfruelig udslagne Haar er forgyldt. Ogsaa Kjortelen staar i Guld, men paa de vide, udvendige Ærmer var Guldet overlagt med en rød Lasur, og til Foret var der anvendt en skinnende rød Zinnobet, medens de tætsluttende indvendige Ærmer var purpur-røde. Kun foroven, for den spæde Jomfrubarm, kommer et Hjørne af den snehvide Særk tilsyne. Dette Relikvigemme af Træ skal altsaa minde om Relikvigemmer af Ædelmetal. Et skarpt Blik kan ogsaa i Behandlingen af Træet opdage Mindelser om Guldsmedens drevne Arbejde.

Træfiguren, der altsaa forestiller en af de 11,000 Jomfruer, er købt 1855 - 56 af C. I. Thomsen til det Museum for Skulptur og Kunstflid, han havde oprettet.

Det blev opløst efter hans Død, og det københavnske Relikvigemme gik til Kunstakademiet, hvor Jomfruen havnede paa Loftet. Sligt hænder ikke blot med Juletræer i H. C. Andersens Fødeland. Direktør Karl Madsens Skarpblik opdagede Kunstværket. Det er nu, efter at de oprindelige Farver saa vidt mulig er fremdragne, blevet udstillet i Kunstmuseet.

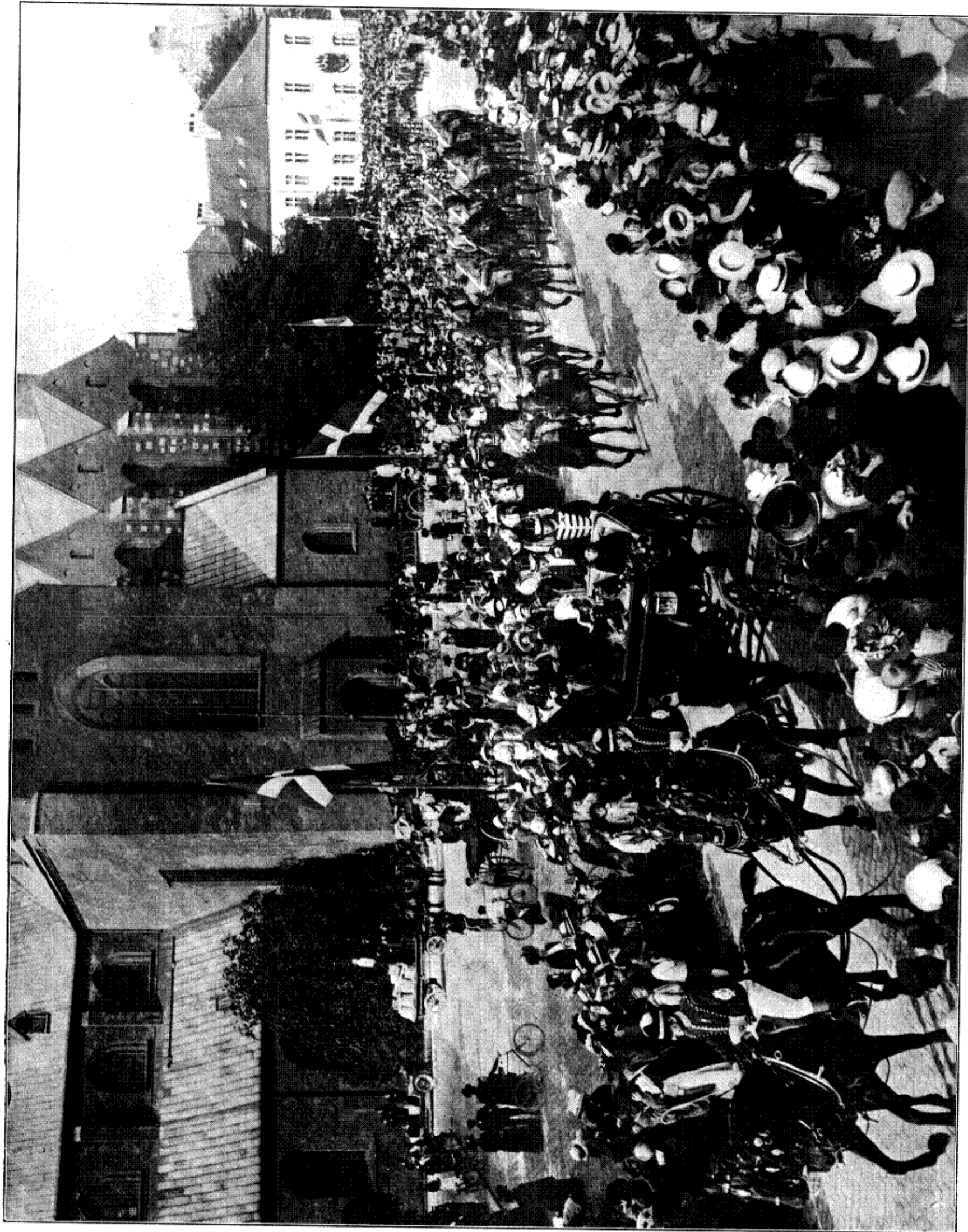

EN AF DE 11,000 JOMFRUER

Gammel Træskulptur i Kunstmuseets Eje. Nylig restaureret

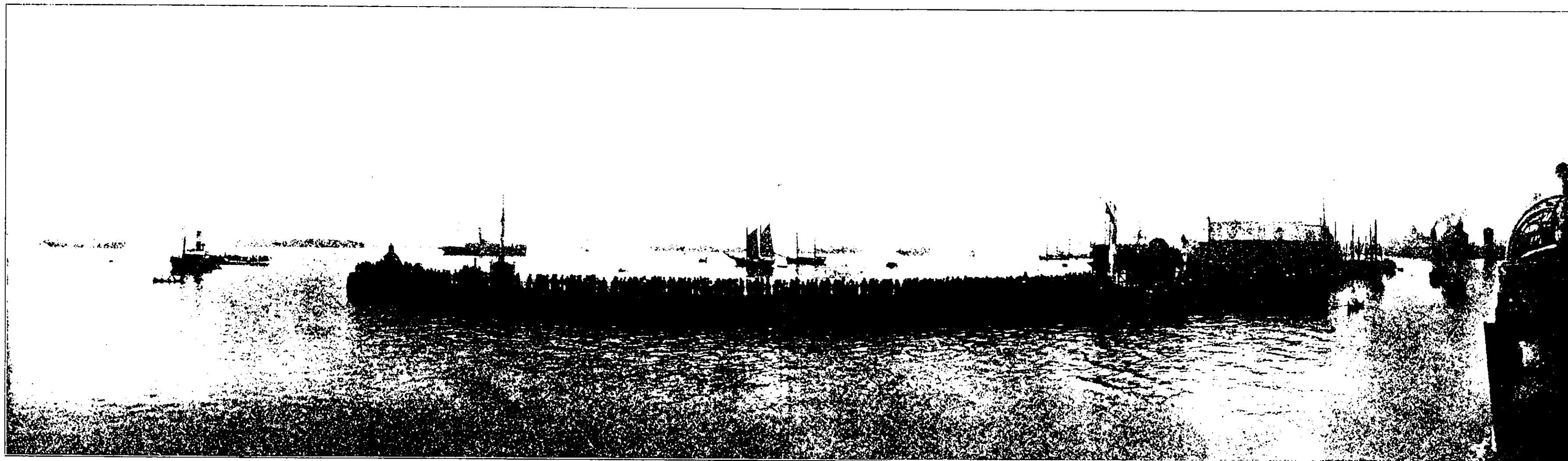
den ældgamle Katolicisme taget sit friskeste og elskværdigste Ansigt paa, venligt og næsten skælmisk som Billederne af Ursulas Jomfruer.

Engang var jeg saa heldig paa Martyrernes Mindedag, d. 20. Oktbr., at overvære en Procession over selve den Plads, hvor Ursula og hendes 11,000 led Martyrdøden. Musik, Rogelse-duft, Guld- og Sølvglans i den graa Efteraarsluft, hvor var vi andægtige! Jeg kunde ikke bare mig for sagte at spørge min smukke Naboerske, der saa ivrig korsede sig, om det virkelig var her, her paa denne Plet, de mange Jomfruer havde lidt Martyriet. Men Svaret overraskede mig unægtelig fra saa from en Mund: „Weiss nicht. Ich war nicht da.“

Ferislow Ltd.
KONG CHRISTIAN X HOLDER SIT INDTOG I AARHUS VED RESIDENSENS FORLÆGGELSE TIL MARSELISBORG SLOT
For første Gang i lange Tider har Danmarks Konge fast Residens i Jylland

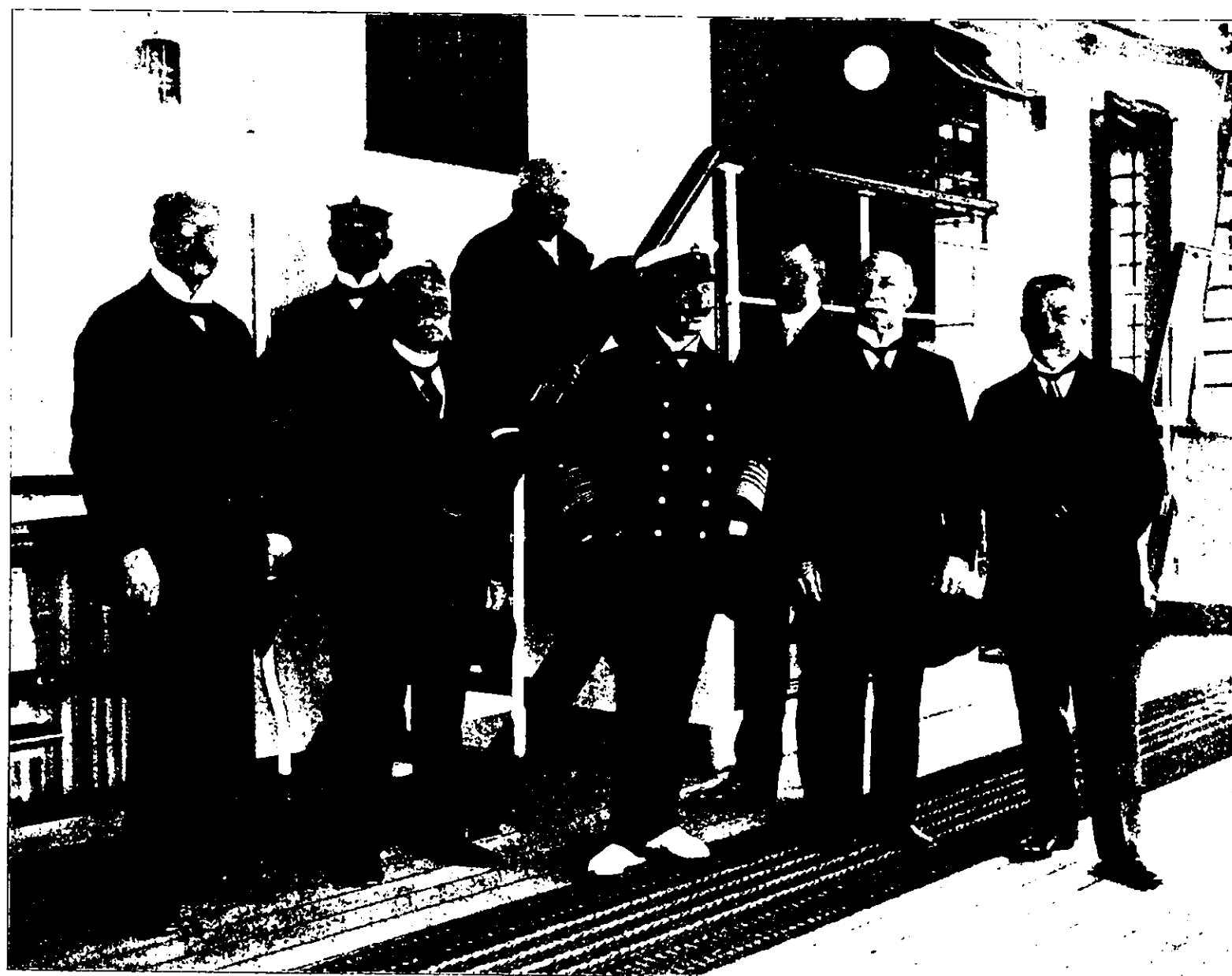
DE DANSKE MOTORSKIBES SEJRSANG GENNEM VERDEN

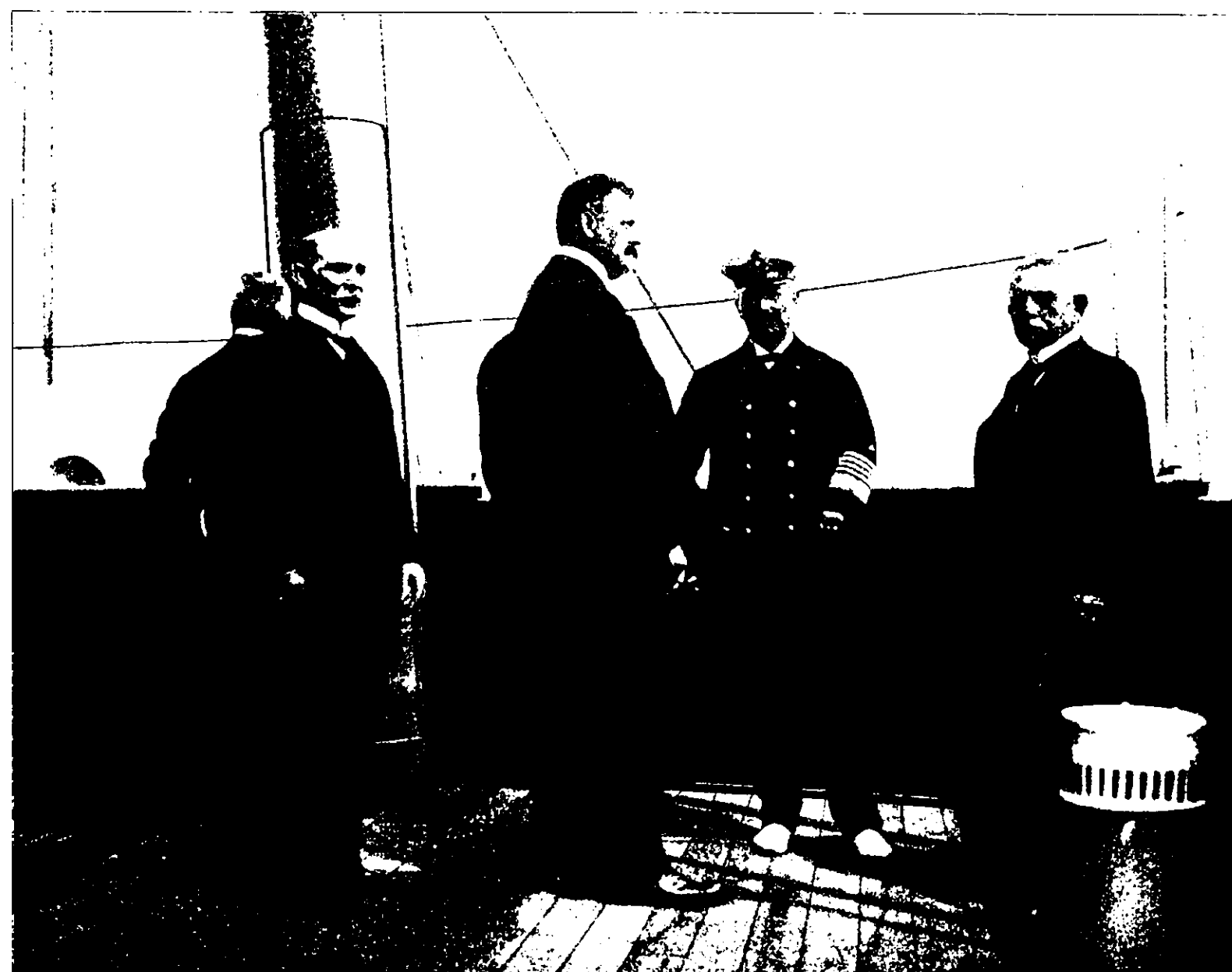
LANGELINIEMOLEN SET FRA »SELANDIA«

I Titusenders Jubel ved „Selandia's Tilbagekomst laa Nationens Hyldest til Direktør Ivar Knudsen, som først af alle løste Problemet: Motordrift i Storskib. — Og i den festlige Modtagelse laa Beundring for de Mænd, som, ganske vist med Tabet af Jeres gode Skib, vandt en Anerkendelse for dansk Industri, som ingen kunde ønske sig større og bedre, og Beundringen samler sig om „Ostasiatiske's

Direktor, Etatsraad H. N. Andersen. — Med Kejser Wilhelms varme og anerkendende Ord til Velkomst, vil Tysklands første, store Motorskib, Hamburg-Amerika Liniens „König Christian d. X“, gavne sit Fødeland mere end „Fionia“ kunde have gjort det. Det er som et stort Soslæg var vundet midt i Fredens Tider for dansk Evne og Kraft. Det vil give os Tro paa vor Fremtid.

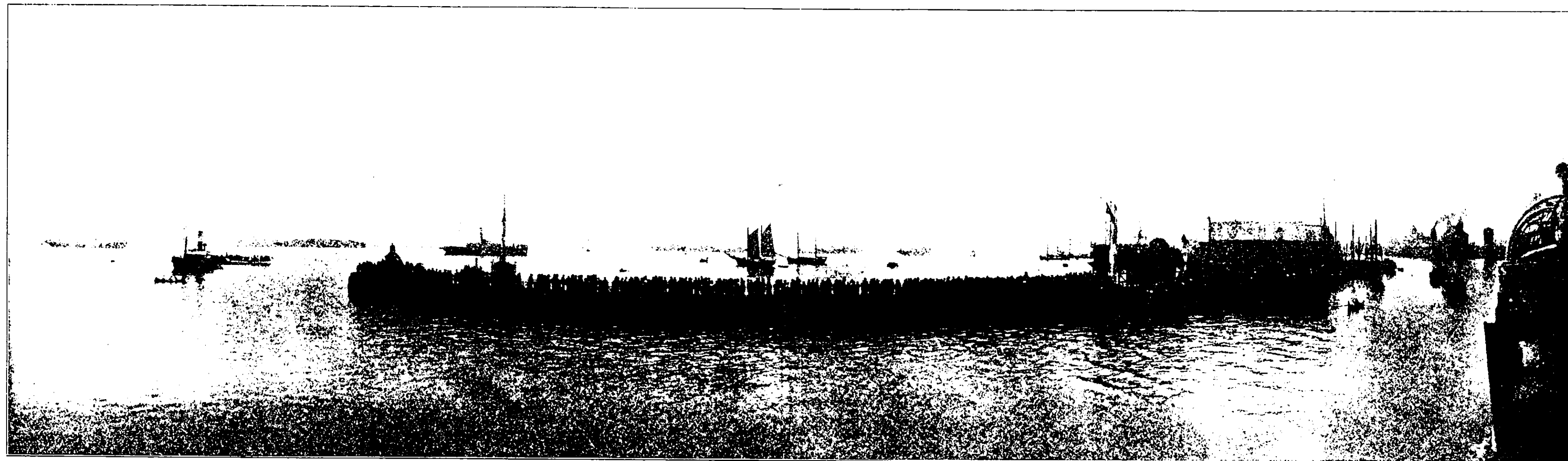
Greve v. Waldbauer Direktør v. Houzenot Kejseren Direktør Eggert Direktør Ivar Knudsen *Ferlew fot.*

Etatsraad Andersen Direktør Eggert Kejser Wilhelm Admiral Richthofen *Ferlew fot.*

KEJSER WILHELMS BESØG PAA »KÖNIG CHRISTIAN D. X«

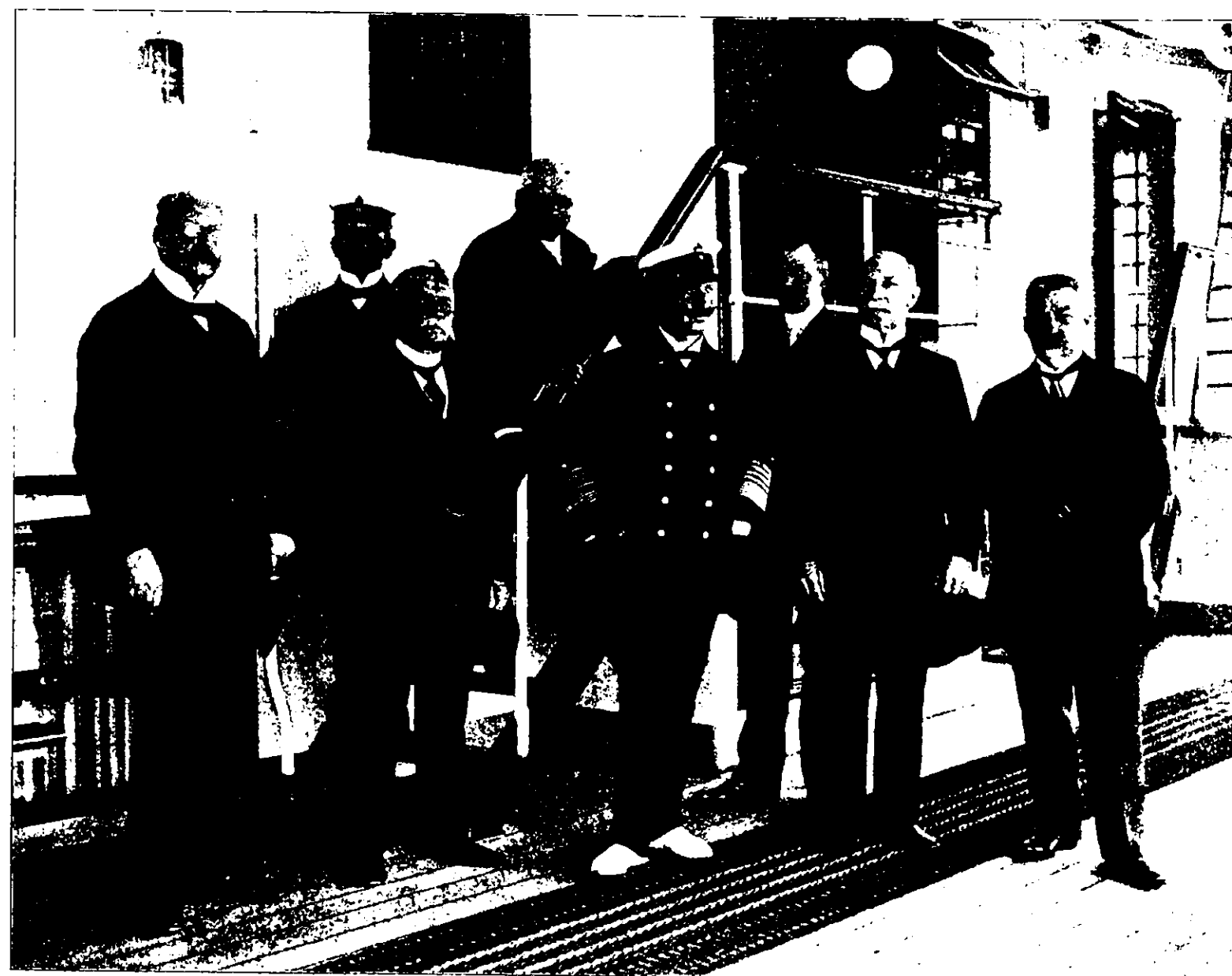
DE DANSKE MOTORSKIBES SEJRSGANG GENNEM VERDEN

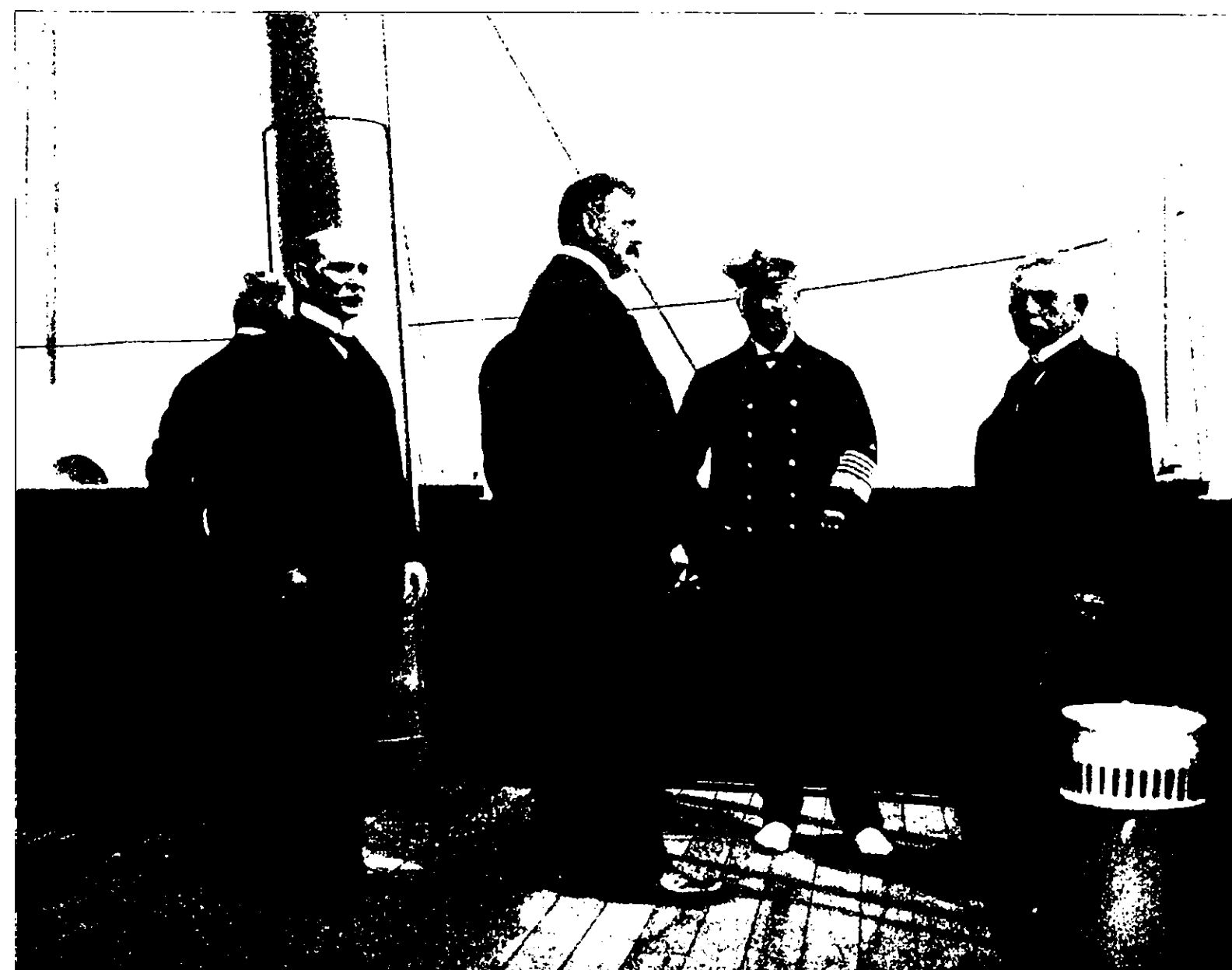
LANGELINIEMOLEN SET FRA »SELANDIA«

I Titusenders Jubel ved »Selandia's Tilbagekomst laa Nationens Hyldest til Direktør Ivar Knudsen, som først af alle løste Problemet: Motordrift i Storskib. — Og i den festlige Modtagelse laa Beundring for de Mænd, som, ganske vist med Tabet af Jeres gode Skib, vandt en Anerkendelse for dansk Industri, som ingen kunde ønske sig større og bedre, og Beundringen samler sig om »Ostasiatiske's

Direktor, Etatsraad H. N. Andersen. — Med Kejser Wilhelms varme og anerkendende Ord til Velkomst, vil Tysklands første, store Motorskib, Hamburg-Amerika Liniens »König Christian d. X«, gavne sit Fødeland mere end »Fionia« kunde have gjort det. Det er som et stort Soslæg var vundet midt i Fredens Tider for dansk Evne og Kraft. Det vil give os Tro paa vor Fremtid.

Greve v. Waldbauer Direktør v. Houzendorf Kejseren Direktør Eggert Direktør Ivar Knudsen *Ferlew fot.*

Etatsraad Andersen Direktør Eggert Kejser Wilhelm Admiral Richthofen *Ferlew fot.*

KEJSER WILHELMS BESØG PAA »KÖNIG CHRISTIAN D. X«

MINDER FRA MIT BARNDOMSHJEM

AF NANNA VIDEBECH, FØDT WANSCHER

(Sluttet)

1853

I Kolerasonneren 1853 havde vi jo mange ængstelige, ja frygtelige Timer. Fader gik ufor- sagt til Byen til sine Forretninger hver Dag, men naar han om Middagen kom blot 1 Minut senere end ellers, og vi ikke, naar vi gik ham imøde, saa ham ved den Omdrejning, som vi plejede, var det en Kval og Angst, Moder og vi ikke turde udtale for hverandre. Men naar han saa kom, var Angsten snart glemt, thi han talte aldrig om Rædslerne i Byen. Den Sommer havde vi mer end nogensinde et morsomt og fortroligt Samliv med Hartmanns, der boede tæt ved hos Per Anders; N. W. Gade og Sophie, der var Nygifte, boede derude det meste af Sommeren. Vi elskede jo alle Professor Hartmann, der altid var saa venlig og spillede for os, naar vi dansede, men vi havde dog stor Respekt for ham; med Gade var vi mere bons camerades, hans ligefremme, joviale Væsen gjorde os saa frimodige overfor ham, og aldrig blev han vred; jeg husker, naar han sad foran et Spejl, indhyllet i et stort Lagen, mens Sophie klippede det vældige „Bassehaar“, at vi da toge det afklippede Haar op i store Totter og dængede ham til med det. Han sad ganske stille og lun og taalte det, indtil han pludselig raabte: „Ja, jeg skal lære Eder!“ og løb efter os, vi flygtede leende ud i Haven, der turde han ikke forfølge os i sit hvide Skrud. Ja, vi elskede Gade og blev derfor henrykte, da han vilde spille med i en lille Komædie, vi indstuderede, det var:

„11—18—35“ af Henrik Hertz.
Personerne:

Md. Sivertsen Sophie Gade
Line, hendes Datter Clara Hartmann
Mille, hendes Søsterdatter Wilhelmine Wanschér
Chr. Riisberg, Milles Forlovede .. Emil Hartmann
Ernst Carl Hartmann
Fru Sommer Nanna Wanschér
Torrebæk, Skolebestyrer Niels W. Gade

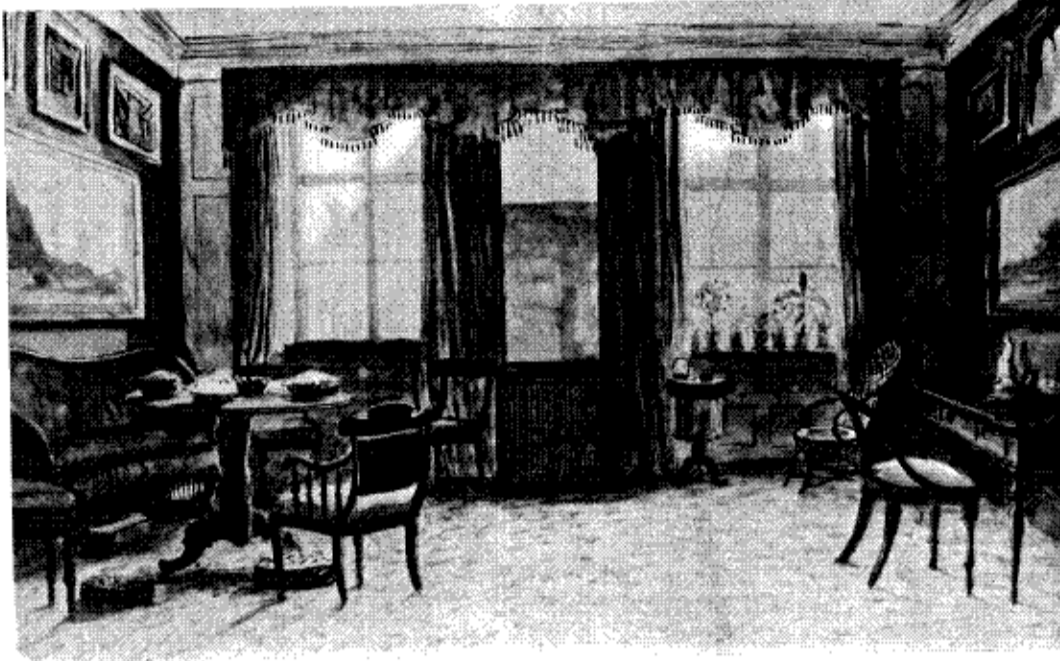
Der stod jo først en lille Strid mellem Emil og Carl, der begge hellere vilde spille Elsker med Wilhelmine end med Søsteren, Clara, men Emil gik — som sædvanlig — af med Sejren, og Carl revancherede sig ved at tale med tysk Accent, hvilket der ikke var den fjerneste Grund til. Jeg, der jo ogsaa gerne vilde være „ung og yndig“, trøstede mig med, at jeg havde en Scene alene med Gade. Jeg, Fru Sommer, havde nemlig en Søn i hans, Torrebæks, Skole, og da jeg spurgte, om Christian ikke var altfor vild, led det uendelig komisk, naar han svarede: „Inte vild, Fru Sommer! munter og levendes!“ —

Der var noget henrivende over alle de Hartmannske Børn. Clara var vel nok den smukkeste og var mig den kæreste, men Emma havde mest af Moderens Lune og lignede ganske sig selv, da hun i Vinter (1912) besøgte mig. Der er vel snart ingen af Nutidens Mennesker, der kan huske Emil Hartmann rigtig, han staar for dem som sygelig og nervøs, men naar man har kendt ham i hans første Ungdom, glemmer man aldrig den Fremtoning; alsidig begavet og fuld af Ideer, han forfægtede med veltalende Livlighed. Han kom jo i mange Aar uhyre meget hjemme og frydede os ved sit uefterlignelige, sjælfulte Klaverspil. Hans Øjne var snart drømmende og sværmeriske og den letbevægelige udtrykfulde Mund melankolsk; snart sprudlede de af Liv og Lyst,

og han kunde da være saa løssluppen, næsten overmodig munter, at han rev alle med sig. Ja, det var da han var ung og troede paa en Fremtid, der dog desværre skuffede ham.

Jeg er altid saa rørt, naar jeg hører hans

I Eftersommeren var Fader og I. P. E. Hartmann paa en Udenlandsrejse. Jeg, der i 1854 —55 førte en meget udførlig Dagbog, vil her uddrage et Par Brudstykker af den i „Originalsproget“, da jeg synes, den giver et ganske godt Billede af vort Forhold til det Hartmannske Hjem.

DAGLIGSTUE I BREDDGADE

dejlige Vuggeviser, jeg beundrer mange af hans Kompositioner, hans Instrumentation og fine Smag, og at det glædede ham, ser jeg af flere Breve fra ham, saaledes f. Eks.:

„Min kære Nanna! Tak for deres Trofasthed imod mig. Gud give, alle Folk, der have Fornøjelse af mine Arbejder, vilde skrive mig et Par

Torsdag d. 7. September var alle Hartmanns og Gades hos os om Aftenen. Her var uhyre morsomt! Ved Bordet faldt mange morsomme Historier fra Rejsen, Skaaler blev udbragte, og her var — — — dejligt! Gade, som jeg sad ved Siden af, beundrede meget min Armering og vilde prøve den, men den var rigtignok en god Del for snæver.

Gades tog tidlig hjem med Omnibussen, men de andre blev, og vi dansede, først almindelige Danse, saa Scener af „et Folkesagn“, hvortil Hartmann som Komponisten naturligvis dejligt kunde spille. Det er rigtignok en dejlig animerende Musik! Fader og Emil klædte sig ud som Elverpiger med Plaids, Bordtæpper, Slør og Vierländerhatte, det var uhyre komisk! jeg maatte hvert Øjeblik trække mig ud af Styret for at le i Ro, men jeg foer snart ind mellem de andre. Selv Moder dansede med! Tilsidst dansede vi alle ind i Musikværelset, hvor vi slog Kreds om Komponisten og takkede ham. — —

Strandvejen, d. 9. Juni 1855. Jeg er i Aften saa urolig efter at have faaet at vide, at min søde Sophie Gade er syg. For 3 Uger siden fik hun Tvillinger og har været meget rask, indtil nu, da hun er blevet meget slet af Sting i Siden. Fru Erslev fortalte dog i Aften, at det er lidt bedre, Sophie havde endog spøgt med Gade og sagt, at da Professor Bang bankede paa hendes Ribben, var hun lige ved at sige: „Kom ind!“

Torsdag d. 5. Jui. Da Louise Collin kom herud om Aftenen, og vi spurgte hende om Sophie Gade, svarede hun: „Ja, hun er død.“ — Død! Sophie Gade død! hun, som var saa livlig, saa frisk, som glædede alle, som var en Velsignelse for saa mange! Gade! den Stakkel! skal bære den saa smukt, tage sig af Børnene med Omhu, men græde — græde. — Om kort Tid skal Clara Hartmann ud til os. Aa, de Stakler, hvor de vist tager sig det gruelt nær! det er dog en rystende, hjerteskerende Sorg.“ (Dagbogen sluttet). — — — — —

I 1855 overdrog Fader sin Papirhandel til Buchwald og blev Grosserer. Han købte Henriques Gaard paa Købmagergade; mens den blev ombygget, skulde vi bo i Bredgade, og i Oktober

OPERASANGER STEENBERG

venlige Linier, som De nu har gjort, det gør altid en Kunstner godt. Hils Deres Datter saa meget fra mig. Deres altid tro hengivne
Østerbro 16. 10/4 98.

Emil Hartmann.

E. S. I Distraction glemte jeg, at vi er „Dus“, men jeg gider ikke skrive om. — — —

forlod vi det gamle Hjem paa Waisenhuset. Det var den sidste Eftermiddag; jeg stod ved Vinduet og saa ud i Gaarden, hvor vi havde leget som lykkelige Børn. Vor Karl, Johan, kørte den tunge Trillebør frem, han skulde rundt med Papir til Kunderne — men nu var det jo ikke længer Faders. Samme Johan havde saa mangen lykkelig Aften hentet os fra Bal, Teater eller Selskab. Selv naar vi havde Vogn, var Johan altid med, han var aldrig gladere, end naar han skulde „hente a“, som han kaldte det. At sidde i sit bedste Puds mellem de andre Tjenere og Piger og bagefter sidde hos Kusken eller staa bag paa Tjenerbræddet var ham en Fryd. Saa var vi rullede ind gennem Porten, der dronedede under os; i Dagligstuen ved den hvide Kamin sad Moder og ventede paa os — længere end til Kl. 2 maatte vi aldrig blive — og saa skulde vi fortælle om, hvordan vi havde moret os. Ja, hvor vi havde haft det dejligt! Og nu skulde vi bort! Mon det vilde blive lige saa lykkeligt i det ny Hjem?

I Bredgade var der endnu lyst! Kongens Nytorv laa i nedgaaende Sols Belysning, den skinnede paa Sandstensfiguren paa Thotts Palæ. Den Figur — Janus — betragtede vi senere mangen en Gang. Stuerne var lyse og venlige, og vi maatte en Gang imellem forlade Udpakningen for at kigge ned paa Gaden, der laa i fornem Ro uden Butikker og Arbejdsvogne. Min lille Broder Axel, der sværmede for Andersens Eventyr, som vi altid maatte læse højt for ham, stod og saa ud af Vinduet, og pludselig raabte han: „Nanna! Du maa komme og se — derovre staa „en rigtig Student, som boer paa Kvisten og ejer ingen Ting“.

Jeg saa derover — der stod virkelig en ung Student i det aabne Kvistvindue med en lang Pibe. Han saa ikke paa os, men op mod Skyerne, og der var noget i Blikket, der mindede om Raphaels „Galathea“.

Axel stirrede derover: „Der maa jeg over i min Nisse-drugt!“ og det satte han virkelig igennem. Senere hørte vi af Ernst Trier (Vallekilde), at den unge Student hed Videbech, at han var en Søn af Branddirektør, Cancelliraad Videbech, der boede i Pedersborg ved Sorø, og at hans Moders Pigenavn var *de Torné*, hun var Datter af en fransk Adelsmand, Joseph de Torné. —

Vi havde jo altid haft livlig Omgang med Collins, Drewsens og Hornemanns, men nu, da vi boede dem saa meget nærmere, saas vi næsten daglig, hvad der for mig var en stor Glæde, da jeg nærrede et sandt Ungpigeværmeri for Louise Collin (senere gift med sin Fætter, Viggo Drewsen), og der gik næsten ingen Dag, hvor vi ikke saa hendes Broder, Jonas Collin. Ogsaa H. C. Andersen, der boede i Nyhavn, kom nu oftere hos os og læste sine dejlige Eventyr højt, altid med Axel paa Skødet; han elskede Axel, men en Dag, da han læste „Bad Ragaz“, faldt Drengen uheldigvis i Søvn, saa satte Andersen ham hastig fra sig og blev meget forstemt.

Min Søster, Vilhelmine, havde Fødselsdag samme Dag som H. C. Andersen; han kom hvert Aar og ønskede hende til Lykke, skrev i hendes Stambog, hvad vi var lidt misundelige over. Paa en Rejse til Italien, sammen med Adolph Drewsen, traf Fader i Florentz den unge Arkitekt Meldahl

og indførte ham — efter Meldahls Ønske — i vort Hjem. Han var meget smuk og elskværdig; jeg ved jo nok, at han senere fik mange Modstandere, men jeg husker ham kun som en god og trofast Ven lige til hans sidste Dage; endnu i 1907 skrev han til mig:

D. 21. Marts 1907.

Kære gode Fru Videbech!

Deres saa venlige Linier rørte mig meget — en hel lykkelig Fortids Minder rullede op for mig, og atter og atter ser jeg Deres gode Moder i det hyggelige Hjem, Dem, Deres Søskende og Fader og husker al den Hygge og Venlighed, der vist mig. Ja, Tiderne gaar, og Sorger og Glæder begravnes i den samme Grav. Gud være lovet, at der er den Art af Lysglimt,

DE FIRE SØSTRE I BALDRAGT

som bryder frem, og Tak og atter Tak, fordi De lader dem skinne frem.

Deres saa hengivne

F. Meldahl.

E. S. Vil De hilse Deres Søster Marie og bede hende om Titelen paa den Sang, Sangeren i Teltet i Charlottenlund sang. *Hendes* Sang: „Ruhn in Frieden“ af Schubert glemmer jeg aldrig.

Jeg skaffede naturligvis straks den trofaste Meldahl de Sange, han bad om. — Ja, det var en lykkelig, ung Flok, der den Gang sammen med Fader og Moder vandrede op i Charlottenlund. Det var i Eftersommeren 1858, at vi havde opdaget, at der i et af Teltene var kommet en ung Sanger, *Nauser*, med en prægtig Tenor. Vejret var saa vidunderlig skönt, den store Komet lyste paa Himlen, og der paa Engen bagved Tel-

tene, som vi ellers skyede, stode vi Aften efter Aften, lyttende til den dejlige Stemme. — —

Senere blev vor Kreds forøget med Videbech, Aug. Winding, Hans V. Berg (senere gift med min Søster, Vilhelmine), Billedhuggeren Schierbech og H. St. Helms, der kom som Informator for mine Brødre, Vilhelm og Oscar. Helms var en rigtig fornøjelig ung Student, der jo selv i sine Livserindringer har fortalt: „at han, som næsten alle, blev meget indtaget i Vilhelmine“.

Det var saa heldigt, at ingen sværmede for mig, før den Rette kom, jeg var en kær Fortrolig for mange og befandt mig særdeles vel i den Position. Næsten hver Aften samledes en Del af vore Venner hos os, og vi fik altid dejlig Musik; min Søster Marie havde en skøn, sjælfuld Stemme og sang enten ene eller Duetter med Chr. Lund (kendt fra Studenterforeningen), til Emil Hartmanns vidunderlige Akkompagnement, han og Vilhelmine spillede firhændigt, og August Winding lod sig ogsaa, om end sjældnere, høre. Teatret spillede en stor Rolle for os. Skuespillet var jo i sin Glansperiode og Bournonvilles Balletter henrivende. Vi havde en Loge en Gang om Ugen og morede os vidunderligt. I det venstre Hjørne af 1. Parket sad den Gang altid Digttere, Komponister o. s. v., og jeg kan huske en Aften, hvor Emil Hartmann havde væddet med *Minister Hall* om, at han kunde lade være med at le, naar *Adolph Rosenkilde* i „de Fattiges Dyrehave“ uforstyrrelig sad og talte sit „Tik-Tak!“ mens hans Datter, *bag hans Ryg*, blev bortført af sin Elsker, — vi vare jo meget spændte paa Udfaldet af Væddemaalet, men det varede ikke længe, før Emils bragende Latter lod sig høre. —

En Aften, da vi var henne at høre „Don Juan“ og just ikke havde beundret Md. Sahlgren som Zerlina, da hun — gaaende helt hen til Lamperækken — aldeles lidenskabsløs sang:

„Ak, kan mig ingen sige
hvor jeg den Troløse skal finde?“

hviskede Phister til Fader: „Hvad synes De om den Arie, Wanscher? hun kunde Gud hjælpe mig lige saa godt have sat det i „Adresseavisen?“ Nej, der var i Operaen ingen — naar undtages *Schram* og — for mig til *Dels* kun — *Kammersanger Hansen*, der gjorde videre Indtryk. Da dukkede pludselig *Julius Steenberg* op. Vi var henne til hans *Debut* i „Joseph og hans Brødre“, og jeg kan saa tydelig se ham for mig i det prægtige, guldindvirkede Brokade og høre den betagende Klang i hans Stemme, da han sang:

„Med sin Yndest og Gunst Pharao mig overvælder!“

Den slanke, smukke Skikkelse — han var jo kun 26 Aar — den vidunderlige Stemme, hele den indtagende Person var jo som en Aabenbaring af Ungdom og Skønhed. Vi forsømte heller aldrig nogen Lejlighed til at høre ham paa Teatret, ligesaa lidt som paa „de smaa Koncerter“ i Hotel Phønix, hvor vi første Gang hørte Schumanns og Heines „Dichterliebe“, „Im wunderschönen Monat Mai“ o. s. v., det var uforglemmeligt! —

En ægte fin Kunstnernatur var Steenberg, dyb alvorlig og dog frisk som en ung Student;

naar han som 80-aarig Mand besøgte os, ja, endog sang for os, var det som Stuerne vare fyldte med Kunst og Skønhed. — — — —

I Foraaret 1859 flyttede vi ind i Faders smukke Gaard paa Købmagergade 24, Alle Værelserne

NANA WANSCHIER

vare dekorerede af Onkel Teodor Wegener og Blomstermaleren Aagaard. I Dagligstuen var der en dejlig Loftsdekoration — de 9 Muser — i Kabinetterne var der malet Amor og Psyche (som i Thorvaldsens Museum), i Spisestuen var Væggene delte i Felter, hvor 4 store Billeder, malet af hollandske Mestre, hang. I Hjørnerne af Værelset var der malet Espalier med Vinløv og Fugle. Det ny Hjem blev indviet med en Fest ved Sølvbrylluppet den 19. Maj, hvortil Etatsraad Edvard Collin havde skrevet en Sang, der begyndte saaledes:

Vi traadte ind og se! de høje Muser
fra Loftet sendte os antikke Blik
hvis dette Syn ej Munterheden knuser,
saa sker det ved at gaa paa Mosaik.
Paa Wanschiers Smagfuldhed vi dog
kan stole,

Antikkens Ro ej passer for vort Sind,
det hører til den *Nederlandske* Skole,
derfor det var at *her**) vi førtes ind!

I 1861, da Videbech og jeg var blevet forlovede, blev jeg indført hos hans Venner: Minister Leunings, Ernst Triers Forældre, Frøken David o. fl. Ligeledes kom flere af hans Venner hos os: den fine, elskværdige Peter Nørgaard (der endnu af og til besøger mig) og Johannes Zoylner, der havde en smuk Baryton og sang meget lyrisk, som der i det hele var noget lyrisk over hele hans Person.

I Juli rejste vi til Næsbyhoved ved Odense for at besøge Videbechs Moder og hans Søster, Felicité, gift med Harald Trolle. Som dame d'honneur ledsagede min Søster Helene os; ved alle Festerne gjorde hun meget Lykke og morede sig glimrende. Fra Studentertoget 1862 mindes jeg især en Køretur til Lyngby, hvor vi bragte Enkedronning Caroline Amalie vor Hyldest paa Sorgenfri Slot. Det var et meget tiltalende Billede i den stille Sommeraften: den store skraanende Terrasse, de mange hvidklædte unge Piger, de glade, unge Studenter og — ind imellem — de røde Lakajer, der bød Forfriskninger om. Enkedronningen var saa henrivende venlig mod os alle og saa dejlig ud. Naar man har læst hendes Brevveksling med Peter Rørdam, ved man jo, hvad der boede i hende af Fædrelandssind og Kærlighed til sine Medmennesker. —

*) (i Spisestuen).

Rørdam var en saa mærkelig Personlighed, at man aldrig glemmer ham. Vi hørte ham tidt oppe i Lyngby og vare ogsaa til Alters hos ham; han var saaledes med i den Handling, at det var som det var første Gang, han udførte den, saa fri for alt vanemæssigt. Sidste Gang, jeg hørte Rørdam, var ved min elskede Broder Axels Begravelse.

Mine Brødre vare jo saa meget yngre end jeg, at vi — trods vor indbyrdes Kærlighed — ikke havde meget med hinanden at gøre. Det fyldigste Indtryk har jeg egentlig af dem, naar de i deres Ferier besøgte Videbech og mig. Wilhelm mest som ung Student i Aalborg, Oscar mest i Stubbekøbing, hvor han kørte i Praksis med Videbech, saa Folk sagde: „Nu har Doktoren nok faaet sig en Svend“, hvor han forkælede mig og Børnene og var en meget yndet Gæst i alle Huse og nød Livet ombord i Konsul Benzons Kutter. Min yngste Broder Axel var altid min Yndling, saa alsidig begavet, saa kærlig og god; desværre mistede vi ham tidligt, han døde 1878, kun 30 Aar gammel.

KRIGEN 1864.

Søndag den 15. Nvbr. 1863 kom Budskabet om Frederik d. 7des Død. Hvor jeg mindes den Sorg og Uhygge, der hvilede over os alle. Meldahl havde skaffet os udmærkede Pladser til at se den sørgelige Ligfærd, som jeg aldrig glemmer. Videbech var udkommanderet som Læge ved 18. Regiment og skulde rejse den 13. December; han var i sit sædvanlige friske Humør og Haab ved Afskeden, men hvad jeg led den Vinter, kan jeg ikke beskrive. Lørdag den 6. Februar kom Fader bleg, næsten syg, hjem og fortalte, at Dannevirke var opgivet uden Kamp, og at vore Tropper trak sig tilbage. Alle sørgede, og da jeg næste Dag kom hen i Vartou Kirke, sagde Grundtvig, at det *Forræderi* havde betaget ham, saa han ikke kunde prædike, men bad os gaa til Alters. Efter Altergangen bad han varmt og be-

Videbech var hjemme i Vaabenhvilen, men saa vendte Ængstelsen tilbage, da *Als* blev taget, og først i November saas vi igen. Jeg havde faaet Lov til at rejse til Køge, ledsaget af min kære Broder Wilhelm, for at tage Afsked med Videbech, der nu skulde til Aarhus. Hvor vi var

VIDEBECH

lykkelige ved at mødes igen! nu var al min Sorg og Angst forbi!

Vilhelm var saa munter og morsom, og vi holdt et rigtig Gilde i Gæstgivergaarden „norske Løve“.

SLUTNING.

Da Videbech 1865 var bleven Underlæge og bosat i Aalborg, blev vort Bryllup bestemt til den 19. Oktober.

En Dame fra Java har en Gang fortalt mig, at en Brud derovre den sidste Tid før Brylluppet bliver behandlet næsten som en hellig Person. Hun gaar klædt i hvidt, bliver skaanet for alt Arbejde og modtager af Alle Beviser paa Kærlighed og Deltagelse.

Jeg kan næsten sige, at jeg — de sidste Uger før mit Bryllup — blev behandlet paa en lignende Maade. Jeg havde ikke været rask, saa Brylluppet blev udsat til den 29., og hver Dag bragte mig Beviser paa mine Kæres Omhu og Kærlighed. Jeg blev skaanet for al Travlheden og Forberedelserne til Festen, skulde ikke rundt til Damskræderinder, Frisørinder o. s. v. Vor kære trofaste Jomfru Berg sad oppe paa sit Værelse og syede min yndige, hvide Silkekjole, og Prøver var der ikke mange af. Min Onkel, Biskop Severin Bindesbøll, der skulde vie os, kom fra Falster flere Dage før Brylluppet sammen med sin Kone, og hver Middag var en lille Fest. Mine Veninder: Clara Winding, Frederikke Löwenfeldt, Caroline Køster og mange andre bragte mig Blomster og Gaver — ikke at tale om Moders Ømhed og milde Rø ved Afskeden, om mine Søskendes kærlige Opfindsomhed, eller om Fader, der ikke kunde blive træt af at udfinde Ting, der kunde glæde mig eller være til Nytte paa den lange Sørejse til Aalborg. Jeg gik som i Drøm, og endelig kom Dagen før mit Bryllup og med den min Brudgom. Bryllupsdagen blev en dejlig Fest mellem kære Venner og Veninder, og næste Dag stod vi to Nygifte paa „Dania“s Dæk og viftede til de mange Kære, der fulgte os; og som vi stode *den* Dag i fuld Tillid og Kærlighed til hinanden, gav Gud os at leve sammen i næsten 25 Aar med vore kære Børn.

LYSTHUSET MED MODEREN OG DE TO SMAAPIGER

gejstret for Fædrelandet, og da han sagde Amen, sagde hele Menigheden: Amen, Amen, men alle græd og kunde næppe synge Salmen: Urolige Hjerter. Dog ved det sidste Vers: „Urolige Hjerter! luk op for Guds Fred, som dulmer al Smærte og smiler derved“, sank der lidt Fred ned i vore sorgfulde Hjerter. — — — —

I Maj havde jeg endelig 8 lykkelige Dage, da

EN KØBENHAVNERS DAGBOG

JEG har et Forslag . . . ja, ja, lad nu blot være med at behandle det som et af de almindelige Indsender-Forslag, som vore Aviser vrimler af, elskværdige Udslag af den københavnske Reformiver, denne Rest af bestandig Borgerlighed, som har sin klassiske Repræsentant i Heibergs Ledermann, der lever af at klage i Avisen. — Mit Forslag er som enhver genial Ting af den Art, at naar det først er fremsat, vil enhver synes, at det kunde han ligesaa godt have gjort; men alligevel har det formet sig i mig under Kamp og Lidelse. Det er et meget vidtrækkende Forslag. Det vedkommer alle Aldere og alle Stænder. Og begge Køn. Det ligesom samler hele Nationen, bestemmer for en stor Del dens Fremtid. Det er dybt nationalt. Kun en Dansks Hjerne kunde undfange det. Der er noget beskedent i det. Noget, som vil tiltale enhver i dette Land. Lad saa de andre Nationer bare trække paa Skuldrene af det.

Hvad vil der opnaas, hvis det føres igennem? At adskillige gamle Menneskers Liv bliver reddet. Ligesom ogsaa mange spæde Børn undgaar en for tidlig Død. Der vil foregaa langt færre for tidlige Barnefødsler. Adskillige Ben- og Armbrud vil forhindres. Der vil ikke mere findes saa mange enøjede Mennesker i Danmark som nu. Lommetyverierne formindskes. Udgifterne til Skræddere og Hattemagere vil reduceres. Moralsk betyder mit Forslags Gennemførelse dette: den grimme Vane at slynge Forbandelser op i Luften vil næsten blive udryddet, og Slagsbrodertendenserne faa et Dødsstød. — Der er ingen Forlystelsesskat forbundet med Forslaget. — Det bør tilføjes, at der ikke er store Udgifter knyttet til dets Realisation. Det koster kun nogle Nøgler.

Efter at jeg har fremført alt dette, behøver jeg naturligvis ikke at formulere mit Forslag. Enhver Københavner vil vide, at det gaar ud paa, at Jernbanevæsenet paa Fest- og Helligdage skal lukke alle Dørene paa Stationerne op, i Stedet for som nu at lade de Tusinder af Rejsende presse sig ind gennem en Halvdør, hvis to Tredjedele optages af en invalid og nærsynet Kontrollør, der med store Hornbriller paa Næsen skal finde den skraa Streg paa Billetterne, hvor hans rystende Hænder skal klippe.

I denne Tid er alle Københavnerne Fremmedførere.

Hvert Øjeblik standses vi af Herrer i Kapper og med smaa grønne Filthatte paa, som spørger os om, hvor Thorvaldsens Museum, Raadhuset eller Runde Taarn ligger. Saa strækker vi Haanden ud og siger gerade aus eller links oder rechts og gaar videre i den Tro, at vi har gjort vor Borgerpligt. Det er ganske forkert. Man skal vise Vej med Fornuft. Man skal huske paa, at naar en Turist har set disse Steder, saa er hans Dag forbi. Han faar en Følelse af, at København er en lille By, hvor alt ligger lige for Haanden, og han tager hjem og taler overlegent om os, naar lige undtages Tifoli.

Da jeg imorges paa Højbroplads blev antastet af to grønne Filthatte med Fasanhaler paa og spurgt om Raadhuset, tog jeg Planen over København ud af Hænderne paa den ene af de Herrer, og efter at jeg havde kastet et Blik paa deres smaa runde Maver, gav jeg mig ved Hjælp af Kortet til at vise dem den nærmeste Vej: den gik ud over Kristianshavn, førte dem med de smaa Motorbaade rundt i Havnen, lod dem færdes i smaa, snævre Gader, køre ud til Kastrup, vandre over Marker og nyanlagte Boulevarder, forbi Serumintitutet og saa lige løs paa Raadhuset. Dette er den nærmeste Vej, sagde jeg, og hvis De nøje følger den Streg, jeg her har trukket, kan De ikke tage fejl. De skal ikke spørge andre under Vejs, saa bliver De blot forvirret.

De takkede mig rørt, og et Øjeblik efter saa jeg dem trave velfornøjede over Højbro.

Hvad har jeg nu opnaaet ved min Fremgangsmaade? At disse to brave Mænd arbejder en hel Dag i deres Ansigts Sved, faar en Mængde kuriøse og smukke Ting at se, dumper ind i smaa Beværterhaver, hvor de træffer morsomme Mennesker og drikker meget Øl, faar Indtryk af, at København er en stor By med enorme Afstande, ved Aftentid i opløst Stemning ankommer til Raadhuset og svinger begejstret med deres smaa grønne til alle de pæne Jomfruer, som trækker frisk Luft dér, og vender hjem for at berette om, at de har været i en Verdensstad, fuld af Eventyr og Liv. Da der hører en vis Poesi og Fantasi til at anvise saadanne Ruter, kan det ikke nytte, at vi stoler paa de professionelle Fremmedførere og de autoriserede Turistvogne, vi bør selv tage Sagen i vor Haand og daglig ofre nogle Øjeblikke paa at gøre Reklame for vor By.

Man kan i de tidlige Morgentimer undertiden sé smaa Optrin paa vore Gader, sminkede og pynkede Damer og Herrer, der kommer susende i Automobiler, springer ud, gebærder sig, gaar ind i et af Stormagasinerne, skændes lidt, stiller sig op, kører bort. Det er vore Skuespillere, som filmer. Og ude paa Landet spilles store Komedier, medens Befolkningen staar andagtsfuldt og sér til. Vore Skuespillere er blevet grebne af en ny Livskraft. De store Feries Tid er forbi — den behøves ikke. — Og man kommer uvilkaarligt til at tænke paa, om vore Teatre ikke kunde benytte sig deraf. Vi har jo før haft Sommerkomedie her i Byen — og den gik. Hvorfor da nøjes med Glassalens Kunst og det lille, beklumrede Revyteater ude i Frederiksberg Allé? De store Teatre er dejligt kølige om Sommeren, og Byen er nu saa stor, at de Par Landliggeres Fraværelse aldeles ikke affolker den. At Friluftsteatret ikke lykkedes siger intet. Et Teater kan ikke være afhængigt af en Smule Regnvejr, og den virkelige Teaterlyst mættes ikke ved disse Forestillinger, der i Virkeligheden har bevaret saare lidet af det, som moderne Mennesker kalder Teaterkunst. Nej, lad os faa Operaer, Balletter og ikke altfor lange Skuespilopførelser, og Regnvejret vil ikke afskrække os, Varmen ikke trykke os. Og Turisterne velsigne os.

Og hvis man nu virkelig skulde mene, at vore rigtige Teatre ikke egner sig; hvis man bider sig fast i, at et Sommerteater skal være noget andet end et Vinterteater, saa ligger der midt i Byen et Teater, der er som skabt til Sommerbrug. Hofteatret i Buegangene. Naar nu alt det andet paa Slotsholmen omkalfatres, saa kunde Hofteatret let gøres brugeligt. Det er nydeligt, ikke for stort, kunde af en smagfuld Kunstner gøres helt originalt. Der er en stor Spadsereplads paa Taget; der er Buegangene og Ridepladsen og Broen lige udenfor. Hvilket Liv vilde der ikke udfolde sig her i Mellemakterne, der ikke skulde være altfor smaa. Hvilken Ramme om fin og opmuntrende Kunst. Hvis en virkelig Direktør samlede de rette Kræfter og fik det fornuftige Repertoire, afvekslende, gammelt og nyt, vilde vor Sommerby faa et nyt Fysiognomi, Pengene vilde strømme ind, og vore Skuespillere vilde faa andet at tænke paa end at lave Konkurrence til sig selv i Komedier, der synes skrevne af Kokkepiger for Trappetøse.

Torvgraveren

Huset hælder mod Væstens Drag;
ivejrygget, støvt og forpustet Tag.
Bæge af Ler og beklædte med Kor,
vejrbitte Ruder og støvtruffen Dør.

Huset har Læ under Væstens Lind
mod Vesterhavets trodsige Vind;
men kommer Stormen med Bulder og Drag,
flaar den Kor af Bæge og Torv af Tag.

Et. 5 en Sommermorgen jeg saa,
Lavst Lyng med Spaden paa Ræffen gaa,
han trasted ad Hedestien trang,
mens Hjejlen fløjted og Lærken sang.

Saa graved han Torv den lange Dag;
end ej et Maaltid han holdt i Nag;
thi mens han stidig tuggede Maden,
med en Stryggesten han hvæsede Spaden.

Hans Haand var kroget og bartet af Stid,
sprukket af Regn og af Kuldens Bid.
Han maa stide haardt, det er givne Sag,
fordi han skal tjene to Kroner hver Dag.

Og saa om Aften, da Kloften var 9,
jeg saa Lavst Lyng ad den samme Sti,
han trastede hjem i sin lappede Tøje
et Maaltid at faa og til Hvile sig føje.

Kaar Christensen

Sist ude paa Hedens bakkede Græs,
der bor Lavst Lyng i sit ensomme Hus.
Fra Vest sender Hævet sit Gus og Brum;
fra Væsten man øjner dets hvide Skum.

TAGET I OPLØBET

AF J. BAYD ROBINSON.

Fru Hewitt begyndte, som mange, mange andre Kvinder, sit Ægteskab med den faste Beslutning, at være en ideel Hustru. Og som alle Mænd, fandt Hr. Hewitt dette ganske selvfølgeligt. Han havde aldrig før været gift og var fuldstændig uvidende om, at det er ikke alle Hustruer, der gør det til deres Specialstudium at udfinde og tilfredsstille ethvert af deres Ægtemands Ønsker og Luner.

Han vidste kun, at det gjorde Mary, og i al Hemmelighed smigrede det ham umaadeligt. Og han vidste ogsaa, at han havde ikke taget fejl den Dag, han opdagede, at hun var den eneste Pige i Verden, han vilde gifte sig med. Thi de sidste tre Aar havde været de lykkeligste i hele hans Liv.

Mary sagde ofte til sig selv, at „det var hendes egen Skyld altsammen“. Hun kunde ikke sætte sig hen og græde stride Taarestømme og føle, at hun var en uheldig, bedraget Kvinde. Hun betroede jævnlige sig selv, at hun var et rigtigt lille Fæ — alt imens hun, straalende fornøjet, lavede hans Yndlingsalat til eller fløj ham i Møde, naar hun hørte Døren gaa. Og med sin Sans for det komiske fandt hun sig taalmodigt i, at de Planer, hun lagde, aldrig endte, som hun havde tænkt sig det.

Thi det var altsammen hendes egen Skyld. Kvinde-sagsbladene fortalte hende det saa tydeligt hver eneste Maaned. Naar bare deres gode Raad var kommet tidnok! Hun fik ofte saadan en Lyst til selv at skrive en Artikel. Den skulde have en Titel, der rigtig faldt i Øjnene paa alle de Pigebørn, som haabede at faa en Ægtemand at manøvrere med — hun var vis paa, hver eneste ung Pige vilde læse den. Og saa vilde hun fortælle dem, at den ægte-skabelige Lykkes store Hemmelighed er, i det mindste for Kvindens Vedkommende, den, at Hustruen straks begynder nøjagtigt paa den samme Maade, som hun ønsker at fortsætte under hele sit Ægteskab.

Hun elskede Georg Hewitts praktiske, sindige Væsen, hans metodiske Vaner, hans Uvilje mod alle unødvendige Udgifter og hans Dygtighed, for han var meget dygtig og det gik godt fremad med Forretningen.

Der var kun et eneste, som var dem imellem, nemlig Pengespørgsmaalet. Hun ekstravagerede aldrig, skønt Georgs Indkomster saamænd godt kunde taale lidt Ødselhed; men hun havde den Mening, at Pengene er til for at skaffe de Nødvendigheder og Behageligheder, der hører med til et lykkeligt Liv, og at de Penge, der bruges ertil, aldrig kan kaldes spildte, naar man har godt Raad; og det havde de.

Det var en Aften fuld af Spænding. Hun glædede sig og frygtede paa én Gang Georgs Hjemkomst. Hun havde købt nyt Tøj til en Kjøle, og denne Gang skulde han være god synet om det. Han havde lagt sig den Vane til aldrig at synes om, hvad hun købte; og hun havde ladet Vanen gro og trives, ganske som alle hans andre forkastelige Vaner. Den første og eneste Ting, der altid gjorde hende nervøs, var de Ord, han regelmæssigt hver Gang, langsomt og besindigt overvejende, sagde om hver eneste ny Kjøle, hun fik:

„Naa ja! Jeg tror nu ikke, at jeg i dit Sted vilde have købt saa dyr en Kjøle paa denne Tid af Aaret. Forresten synes jeg heller ikke særlig godt om den Kulør, og Tøjet holder vist ikke ret længe.“

I Aften havde hun lagt sin Plan. Hun skulde først glædes med en særlig god Middag; saa vilde hun tage sin Husdrægt paa og sætte sig rigtig godt til Rette i Husets mækeligste Lænestol, medens hun hængte hans Frakke op i den lille Garderobe under Trappen; han vilde tænde sig en Cigar og ryge den, medens hun læste den Del af Aftenbladet for ham, som han ikke var bleven færdig med i Toget, og saa først vilde hun vise ham det ny Kjøletøj. Hun havde sat sig i Hovedet, at naar hun bar sig saaledes ad, vilde han ikke blot synes godt om Tøjet, men han vilde faa saadan en Interesse for hendes nye Drægt, at

gid, gid han dog ikke nu sagde det! Hun ønskede det med en Bøns Inderlighed, men Ønsket blev ikke opfyldt.

„Naa ja, — aa, nu kom det! „Jeg tror nu ikke, jeg i dit Sted vilde købt saa dyrt et Stof paa denne Tid af Aaret. Jeg synes heller ikke, Kuløren er særlig køn, og jeg tror ikke, Tøjet vil holde.“

Gongonen kaldte til Middag, og det tjente som Undskyldning for den Maade, hvorpaa Mary kastede Tøjet fra sig. Inden faa Minutter var det blaa Silkestof gemt og

hvert Spor borte af de pludselige, hede Taarer, der havde fyldt hendes Øjne. Kun hendes Kinder var lidt rødere end ellers. Georg spiste uad uforstyrrelig Ro.

Mary følte en egen lille, skarp Smerte, men hun sagde sig selv, at hun var irritabel og urimelig og trøstede sig med, at Georg da i det mindste aldrig talte om, at hun brugte for meget i Huset, skønt de spiste godt, og det koster Penge. Mary lagde ikke Mærke til, at Penge aldrig spillede nogen Rolle, hvor der var Tale om Ting, som Georg personlig satte Pris paa. Det faldt hende slet ikke ind; hun var ikke af den Slags Mennesker.

„Jeg fulgtes hjem med Bob Huntley i Dag,“ sagde Georg, da Tallerknerne blev byttet.

Det gjorde han jo hver Dag, og Mary ventede paa, hvad mere der kom.

„Gjorde du?“ spurgte hun. Smerten sad der endnu.

„Det er en flink Fyr.“ Han havde øjensynlig noget paa Hjerte.

„Hvorledes gaar det dem?“ spurgte hun for at sige noget.

„Godt, jeg mener udmærket! Du ved, Bob kunde ikke lægge en Øre op, mens han var ugift. Den bedste Maade at anbringe Penge paa, er at gifte sig med en fornødt, økonomisk Pige. Det har han gjort. Tænk dig, deres Urtekræmmerregning er kun paa —“

I et overmaade heldigt Øjeblik kom Pigen netop nu med Desserten, som skulde være Maaltidets Clou. Fru Hewitts Øjne lyste af Glæde, men Hr. Hewitt paavirkedes paa en ganske anden Maade ved Synet af Retten.

„Hvad for noget!“ udbød han temmelig heftigt. „Det er da ikke Jordbær paa denne Tid af Aaret!“

„Jo, er de ikke dejlige! Aa, jeg har haft saadan en Ulejlighed med at faa fat paa dem!“

„Men, min kære Pige, er Jordbær ikke meget dyre paa denne Aarstid og —“

Hvad han sagde mere, hørte hun ikke. Der var noget, der pludselig gik op for hendes Bevidsthed med saadan en Styrke, at det susede for hendes Øren og bankede i hendes Tindinger. Hun saå Begyndelsen til Enden.

„Desuden — nu kunde hun igen høre — „tror jeg ikke, Jordbær er videre søde saa tidligt paa Aaret, og saa skal der ogsaa Fløde til! Hvor stor er din Mælkeregning?“

„Otte Dollars om Maanedes —“ Hun var rolig, men fuldkommen klar over den ny Følelse, der gennemstrømmede hende.

„Er det ikke meget?“ „Det er det vist; men det er, hvad vi maa bruge, ellers købte jeg det ikke.“

„Naa, ja, jeg har saamænd aldrig tænkt over, hvor godt

Tegning af Axel Nygaard

Der er noget, der hedder „det psykologiske Øjeblik“. Dette var aldeles ikke det psykologiske Øjeblik . . .

han nok spurgte om, hvorledes den skulde syes o. s. v.

Hvorfor mon Tingene altid gaar ganske anderledes, end vi venter, især naar vi har lagt en rigtig godt udpekuleret Plan? Georg havde ikke været 10 Minutter hjemme, han frøs endnu og var sulten, og ikke desto mindre kunde Mary ikke modstaa den Lyst, hun pludselig fik til at vise ham det ny Kjøletøj. Og hun gjorde det, før hun selv rigtig vidste af det.

Der er noget, der hedder „det psykologiske Øjeblik“. Dette var aldeles ikke det psykologiske Øjeblik, men Mary indsaå det først fem Minutter for sent.

„Er det ikke nydeligt, Georg?“ spurgte hun.

„Er det dyrt?“ spurgte han.

„Naa, ja; jeg køber aldrig de billige Varer, for det betaler sig ikke, det ved du nok; — nej, det ved du ikke, for du forstaar dig ikke paa Dameklæder; men Manden sagde —“

„Hvad for en Mand?“

„Han i Butikken naturligvis; han sagde, at det var meget durabelt og Aarets Modefarve.“ Aa, gid Georg nu ikke,

vi lever. Huntley fortalte mig, at i Husholdningspenge faar hans Kone —

„Vil du have en Kage, Georg?“ Hendes Tone lød bestemt.

„Skal vi ogsaa have Kage! Det er jo ingen Fødselsdag vel?“

„Ikke det jeg ved af. Men du plejer altid at spise Kage til Jordbær.“

„A propos, nu husker jeg, Huntley talte om en tre-Eggs Kage, som hans Kone lavede. Der er vist fem i denne?“

„Nej, der er ni, ni!“ gentog hun eftertrykkeligt. Nu var hun vred, og det glædede hende at ærgre Georg lidt.

„Umuligt. Du maa tage fejl!“ Georg saa meget højtidelig og bekymret ud.

„Nej, jeg gør ikke; jeg har selv lavet den.“

„Naa, saa har vor Middag alt i alt været ret dyr. Stegen var til?“

„En og tyve,“ svarede hun ligeglad.

„Hør, Mary, bare du og Fru Huntley var Veninder. Den lille Kone maa være et helt Vidunder. I kunde vist gensidig lære hinanden meget i Husholdningssager, for hun er overordentlig dygtig. Huntley sagde mig, at deres Urtekræmmerregning var paa —“

Han hørte ikke, at Mary uvilkaarlig sukkede, men da han mødte Marys Blik, stammede han, men vedblev: „Ti Dollars om Ugen.“

„Saa maa de leve meget tarveligt.“

„Nej, tværtimod, lod det til. Naturligvis spiser de ikke Delikatesser, der ikke hører Sæsonen til. Jeg tror, Fru Huntley er en fornuftig og økonomisk Kone.“

Jordbærerne var virkelig temmelig fløve. Mary havde saadan en underlig Fornemmelse. Blev man altid saadan, naar man var arrig? Hun havde aldrig før været koghed indvendig af Vrede. Hun vilde gerne vide, om man kunde se paa hende, hvor vred hun var.

Den Aften gik Mary uroligt frem og tilbage i Dagligstuen, og mod Sædvane forstyrrede hun ikke Georg, der sad fordybet i et Tidsskrift. Han lagde ikke Mærke til, hvor røde hendes Kinder var, og hvorledes hendes Læber bævede; heller ikke lagde han Mærke til Udtrykket i hendes Ansigt, da hun pludselig satte sig ned i en Stol lidt fra ham.

Nu var Maalet fuldt. Hun havde fundet sig i meget, men disse to sidste Krænkelser var for drøje. Hvis de altid skulde sidde ved Bordet og snakke om, hvad Maden maatte koste, og hvis hun skulde høre om, hvor meget bedre andre Husmødre forstod deres Ting, saa var den yderste Grænse naaet. Det vilde altsaa sige, at alt i Fremtiden rimeligvis skulde ses og vurderes fra et Pengesynspunkt. Og det behøvede de ikke. Der maatte sættes en Stopper for det. — — —

Næste Morgen forlod Hr. Hewitt sit Hjem efter at have spist den gode Frokost, Mary i de sidste tre Aar havde forventet ham med. Han havde ganske glemt den Smule Anger over sin Hensynsløshed, han forrige Aften følte, endda et Øjeblik saa stærkt, at han nær havde sagt det til Mary. Ja, han havde sagt hende det, hvis Marys rolige Væsen ikke havde faaet ham til at tro, at hun ikke havde følt sig saaret, og saa var det jo dumt at gøre hende opmærksom paa, at han muligvis nok kunde været noget hensynsfuldere. Men han maatte fortælle hende, at hun længe ikke havde været saa smuk som den Morgen, dog, det glemte han over nogle Papirer, han i sidste Øjeblik skulde have med.

Da han var gaaet, akyndte Fru Hewitt sig op paa sit Værelse, pakkede sin lille Haandkuffert med Klæder for en Uge; Georg skulde altid have Tid til at betænke sig. Saa gik hun ned i Dagligstuen og satte sig ved sit Skrivebord.

En Time senere kom Pigen og spurgte, hvad hun skulde købe til Middagen.

„Intet, Julie!“ svarede Mary. „I Dag laver vi Middagen af Levninger fra i Gaar. De kan lave Labskovs af det kolde Kød og Kartoffelmos af de kolde Kartoffler. Til Dessert kan De lave en Brødbudding af vort gamle Brød, De behøver ikke at komme Rosiner i, — og lav saa en Sauce til den i Stedet for Flødeskum.“

Hun prøvede paa at lade, som om hun ikke saa Julies forundrede Ansigt. „Og det er sandt, jeg er ikke hjemme til Middag, men min Mand spiser nok til sædvanlig Tid, og vær saa god at anbringe disse smaa Papirstrimler hver paa sit Sted; De ser nok, her staa Labskovs o. s. v. Ja, saa er der ikke mere.“

Alt gik nok saa godt, til Klokkeren var omtrent halvfem, da Mary stod og fæstede sit Slør paa sin Hat. Hun havde været saa betaget af det nye Sindelag, der fyldte hende, at hun knap rigtig forstod Rækkevidden af, hvad hun stod i Begreb med at gøre. Men Georg vilde savne hende, naar han kom hjem? Hun tænkte med lidt Bitterhed, at han

vist snarere vilde savne Badekaaben, som ikke var lagt frem, og at der ikke var sat Knapper i hans Skjorte.

Pludselig rejste hun sig og skyndte sig hen til den lille Garderobe, kastede hans Badekaabe hen paa Sengen, trak derpaa hurtigt en Skjorte ud af Skuffen og satte med sine smaa, øvede Fingre hurtigt Knapperne i. Saa fik hun et Øjeblik Lyst til at lægge begge Dele tilbage paa deres Plads igen. Nu var hun jo igen det samme Fæ som ellers! Hendes nye Jeg tænkte over mange Ting, som hun først nu opdagede, og især over én Ting: — at Georg forlangte og tog mod alt uden at gøre Gengæld. Det sværeste af det altsammen var, at han gjorde det i god Tro, uden at ane det fjerneste om, hvor egenkærlig han var. Næh . . . hvor hendes Plan vilde forbyrse ham!

Det var bedst at sige ham, hvorfor hun rejste bort, og hun vilde sige ham den usminkede Sandhed. Marys Ansigt saa ganske usædvanlig bestemt ud, som hun sad der og skrev, og det fik et mere og mere bestemt Udtryk. Pludselig standsede hun. Hun saa længe ud af Vinduet. Sløret maatte hun trække op, for Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder. Det, hun havde skrevet, lød saa bittert. Hun tænkte paa en anden Foraarsdag og hvad hun den Dag havde sagt. Nu blev det snart Foraars; Græsset grønnes. Men hun skulde se de Blomster springe ud, som hun

Tegning af Axel Nygaard

Men denne Gang var han i et Nu inde i sin Stue . . .

selv havde plantet, og som hun vilde overraske Georg med? Hendes Have! Hendes Hjem! Alt, hvad hun elskede paa Jorden, var her. Hun kunde simpelthen ikke gøre det. Hun tilføjede hastigt en Linie og rejste sig med nyt Lys i Øjnene. Hvad gjorde det, om hun forandrede noget paa sin Plan? Det var hun jo saa vant til. Hun lo, men Latteren var kort, og der var en egen Skælven i den. Dersom — dersom! — saa græd hun igen.

Lidt senere viste hun sig, fuldstændig korrekt, uden Spor af Taarer for Julie, bad hende om en af Papirstrimlerne og skrev et Par Ord paa den. Men hendes Haand rystede, da hun lagde de to andre Smaalapper paa deres Plads, den ene under Tæppet paa Georgs Arbejdsbord, den anden paa Bordet i Forstuen. Saa aabnede hun meget langsomt Udgangsdøren og gik ud i det ensomme, milde Halvmørke, med sin Kuffert i Haanden.

Georg Hewitt havde aldrig tænkt over, hvor godt det saa ud, at der var tændt Lys derhjemme. I Aften laa Huset helt mørkt. Det skete ellers kun, naar Mary og han var ude sammen. Og i den lyse Stue sad til daglig Mary altid og ventede paa ham. Han følte sig helt forurettet, men denne Følelse veg for Bestyrtelse, da han læste Noten paa Forstuebordet.

„Jeg er gaaet hjem til Mo'r, men har ordnet alt, saa du ikke vil savne mig. Jeg har skrevet Svarene paa alle dine Spørgsmaal.“ Tre Gange læste han disse Linier og saa en Gang til, højt. Hvad var der sket i hendes Hjem? Hvorfor havde hun ikke telefoneret, saa han kunde fulgt efter med næste Tog? Det lignede slet ikke Mary. Havde han ikke vidst, at hun aldrig plejede at gøre den Slags Løjer, vilde han troet, hun gjorde Nar af ham.

„Jeg har skrevet Svarene paa dine Spørgsmaal —?“

Hr. Hewitt mærkede en vis Følelse af Ubehag, men forstod ikke et Muk af det hele. Han vilde hurtigt spise sin Middag og pr. Telegraf bede Mary om en Forklaring.

Han satte sig til Bords. Han saa straks de hvide Papirlapper ved hver Ret. Han tog den første og læste:

„Dette er en Labskovs, lavet af Steg fra i Gaar, Kartoffler og $\frac{1}{4}$ Pd. Mel. Værdi: 15 Cents.“

Det var altsaa alligevel en Slags Spøg. Georg smilte noget anstrengt og tog de næste Papirlapper. „Dette er Kartoffelmos, lavet af de kolde Kartoffler fra i Gaar, koster 4 Cents. Denne Skive Smør: 2 Cents, $\frac{1}{2}$ Brød: $2\frac{1}{2}$ Cents.“

Georg gav sig resolut i Lag med Maden. Han saa meget alvorlig ud. Han og Mary var altfor fornuftige til den Slags Pjank. Han skulde lære hende en Gang for alle, at saadan kunde man ikke bære sig ad.

Men hvor var Mary? Selv om de pludselig havde kaldt hende hjem, gav det ingen Forklaring paa denne usle Middag med de sarkastiske Oplysninger, og hvorfor havde hun ikke telefoneret? Han huskede Middagen i Gaar — Jordbærerne! Umuligt at spise det her! Han ringede efter Desserten. Den kom, og Papirslappen var der ogsaa. Han lagde Papiret ulæst til Side og gav sig i Kast med Buddingen. Men pludselig greb han igen Papiret. Der stod: „Denne Dessert tror jeg vil falde i din Smag, thi den koster bogstavelig intet; den er lavet af det tiloversblevne, gamle Brød. Der er ingen Rosiner i, da du rimeligvis synes, at Rosiner er overflødig. Fru Huntley kan maaske lære mig at lave Rosiner; denne lille, fornuftige og økonomiske Frue forstaaer jo alt. P. S. Du vil finde et lille Brev under Bordtæppet i dit Arbejdsværelse.“

Georg Hewitt var ingen en Hurtigløber. Alt, hvad han gjorde, gjorde han paa samme metodiske og besindige Maade. Men denne Gang var han i et Nu inde i sin Stue og fandt Marys lille Epistel. Der stod: „Sædvanlig plejer man, saa vidt jeg ved, naar der hænder saadanne aaaa Begivenheder som et enkelt Familiemedlems Afrejse, kun at skrive et Brev. Jeg skrev imidlertid de smaa Forklaringer til dig, fordi jeg har erfaret, hvor megen Interesse du har faaet for den Slags Ting. Min Ven, jeg er uheldigvis en Kvinde med alle de Fornemmelser og Følelser, der er en Kvinde medfødt. Uheldigvis maa jeg have Klæder; men jeg køber aldrig mer, end jeg absolut behøver, for jeg har ingen Trang til Ubegneligheder. Dine Klæder er altid en Begivenhed — eller var det i alt Fald — jeg var stærkt interesseret i, hvad du fik og ivrig efter at se det.“

Uheldigvis, min Ven, er du en Mand, der har tjent saa mange Penge, at du har faaet Lyst til at tjene mange mange flere, og du prøver paa at indrette dit Hjem derefter. Dersom du vil leve dit Liv under Dollarens Tegn, er der ingen Plads for mig, mine Klæder og min Maade at føre Hus paa. Dersom en anden Mands Regninger skal bestemmes over, hvordan vort Hjem skal føres, forudsætter jeg, hvordan vort Hjemmeliv vil blive, og jeg kan lige saa godt gaa min Vej først som sidst; det bliver alligevel Enden paa det. I Dag har jeg givet dig en Middag, der rimeligvis svarer til den, Huntleys faar. Falder den i din Smag, saa bliv ved paa den Maade; Julie kan godt lave den Slags Mad. — Naturligvis bærer vi os alle forkert ad. Jeg har taget alvorligt Fejl paa ét Punkt: i tre Aar har du været min første, sidste og eneste Interesse. Jeg har gjort din Lykke til min. Men nu, da jeg ser, hvad du i Fremtiden vil søge din Lykke i, indser jeg ogsaa, at jeg ikke kan det mere. Hvor Penge bestandig skal være det første og vigtigste, er jeg ikke Situationen voksen. Men du nogen Sinde har tænkt paa, hvad der kunde gøre mig lykkelig? Har du gjort andet for min Lykke end at give mig et Hjem, hvor jeg kunde hygge om dig? Jeg ved, at du elskede mig, ellers havde du aldrig bedt mig blive din Hustru; men det er ogsaa alt, hvad jeg ved. Jeg haaber, du ikke vil synes, mine Ord er meget bitre. Jeg er kun, hvad du beundrer saa stærkt, helt ud oprigtig, lige saa sørlig og oprigtig, som hin anden Foraarsdag —“

Der stod endnu et Par Linier, men de var ulæselige. Det saa ud, som om en Foraarsregn næsten havde udslettet dem, alligevel lykkedes det Georg Hewitt at se, hvad det var, ved at holde Papiret tæt op for Øjnene med en Haand, der ikke rystede saa lidt. Men under Brevet stod der en Linie, skrevet med fastere Haand:

„Jeg tog alligevel ikke hjem til Mo'r; jeg er inde hos vore Naboer.“

Georg Hewitt sprang op og gjorde en for ham meget usædvanlig Ting: med et pludseligt Lys i sine Øjne løb han, saa stærkt han kunde, ind for at hente sin Hustru hjem.

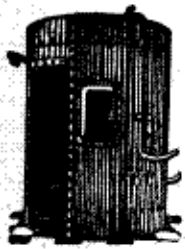
ILLUSTRERET TIDENDE, der stadig ubestridt hævder sin Førsteplads blandt Nordens illustrerede Blade, har atter i det forløbne Kvartal fra alle Sider høstet stor Anerkendelse for sin Righoldighed og for sin, for et Ugeblad usædvanlige, Hurtighed. I det nu tilstundende Juli Kvartal vil Bladet bringe en rigt illustreret Samling Erindringer fra sidste Krig, der ved den særlige Maade, hvorpaa de er fremkomne, og skrevne hver af sin Forfatter, vil danne et overordentlig fængslende og interessant Stof. * Endvidere begynder Bladet en illustreret Oversættelse af Conan Doyle's i høj Grad spændende nye Roman „The lost World“, som for Tiden udkommer i Amerika og England. Den handler om en hyperfantastisk Ekspedition til et mystisk Højland i Sydamerika, hvor der endnu findes forhistoriske Dyr — ja selv det antediluvianske Menneske vil vi møde — og Fortællingen er saa rig paa Spænding og saa fuld af Fantasi, at vi kan love vore Abonnenter nogle usædvanlig indholdsrige Øjeblikke.

Hindsberg,
Bredgade 34.
Smaa Flygeler.

Opr. Pianoer med Flygeltoner
Højeste Udmærkelse Kbhv. 1888
„GRAND PRIX“ London 1909

CARL MARTENS

ASSURANCE-FORRETNING
ANSVAR- BRAND- LIVS- OG
ULYKKES-FORSIKRING
FREDERIKSBERGG. 26
TELEFON
1051

KLOKKEN

Medico - pneumatisk
Kuranstalt

behandler:

Asthma, Bronchitis, Emfysem
Fortættet og fortyndet Luft
samt Iltindånding.

Overlæge Arendrup.
træffes daglig Kl. 1.
Telefon Palmé 7 y
Kronprinsessegade 22.

Chauffør Skole
autoriseret

Ældste, største og eneste, hvor Eleverne faar saavel praktisk som teoretisk Undervisning paa flere forskellige Automobiler af sidste nye Modeller

Automobil-Garagen
36, Lyngbyvej 36.
Telefon: Strand 372.

Radium-Mudderbad

Pöstyén

Ungarn, 3 Timer fra Wien, 13 Timer fra Berlin. D-Tog. Overlegen Helbredelsesevne ved GIGT, RHEUMATISME, ISCHIAS
22 Speciallæger, 3600 Gæsteværelser, Besøg 17000.
Nyaabnet „THERMIA PALACE“ Badehotel og Sanatorium.
200 Værelser i Forbindelse med samtlige Thermalbade, Radium-Emanatorium. Hydro-, Zander-, Røntgen- og Elektroterapi i Pension, ogsaa med diætetisk Køkken (under Lægekontrol).
Ideelt Opholdssted Foraar og Efteraar
Prospekt: BADEDIREKTIONEN.

**GOERZ Triëder
Binocler**

Udvidet Synsfeldt
Forøget Lysstyrke og Plastik
Faas hos alle Optikere, Prislister gratis

Opt.-Anstalt **C. P. GOERZ** Akt.-Ges.
BERLIN-FRIEDENAU 68
Wien Paris London New York

**Waterman's
Ideal
Fountain Pen**

Pianola

med Metrostyle
forevises daglig.

Petersen & Steenstrup
St. Kirkestræde.

CHRISTIAN F. KEHLETS

**Favorit
Chokolade**

Pr. Pd. 1,00, 1,20, 1,40,
1,60, 1,80.

Fineste Velsmag
Største Næringsværdi

RUBRIN

VELSMAGENDE JERNPRÆPARAT.
FAAS PAA ALLE APOTEKER.

DEWAR'S WHISKY

SPECIAL · WHITE LABEL · SPECIAL LIQUEUR ·
2,00 Kr. pr. Fl. 2,75 Kr. pr. Fl. 4,00 Kr. pr. Fl.

· AFTAPPET UNDER GARANTI ·

S. DITHMER

Blomstergartneri, Helsingør.
Have- og Altanbeplantning - Roser i Potter og til Friland.

BLOMSTERBINDERI

Ryg Cigaren

„EL UNIVERSO“

(Indregistreret)

3 Stk. 28 Øre

fra H. Nielsens Cigar- og Tobaksfabrik

Telefon Nr. 309

Odense

Telefon Nr. 309

KALODONT Antiseptisk virkende
Tand-Pasta
fra F.A. Sarg's Sohn & Co Wien

Kalodont faas i Tuber hos Parfumerie Breining.